

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 85 din 2 februarie 2011

HOTĂRÂREA
din 14 septembrie 2010
în Cauza Chiș împotriva României
(Cererea nr. 3.360/03)

În Cauza Chiș împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, judecători, și din Santiago Quesada, grefier de secție, după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 24 august 2010,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 3.360/03) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Radu Doru Chiș (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 13 ianuarie 2003 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu.

3. La data de 16 aprilie 2009, președintele Secției a treia a hotărât să îi comunice cererea Guvernului. Invocând prevederile art. 29 § 3 din Convenție, acesta a mai hotărât să se analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în anul 1953 și locuiește în București.

5. Reclamantul a lucrat ca șef al direcției de catering a companiei TAROM (Compania de Transport Aerian Român), o companie deținută de stat. În anul 1990, printr-o hotărâre de

Guvern, ramura de catering a companiei TAROM s-a transformat într-o nouă companie, CASROM. În anul 1998, CASROM a fuzionat prin absorbție în compania COMCHIM, o companie privată. În anul 2004, acea companie și-a schimbat denumirea în ROMAQUA.

A. Acțiuni împotriva TAROM/CASROM

6. La data de 8 februarie 1990, reclamantul a fost concediat. El a contestat această decizie și, la data de 9 noiembrie 1992, Judecătoria Sectorului Agricol Ilfov a obligat CASROM să îl reintegreze în muncă pe reclamant în funcția deținută anterior sau într-o altă funcție echivalentă, iar TAROM să îi plătească 154.043 lei românești (ROL) ca salarii datorate pentru perioada februarie 1990 - septembrie 1992, precum și să îi plătească salariul până la reîncadrarea sa efectivă. Hotărârea a rămas definitivă la data de 28 mai 1993.1. Acțiunile în executare silită împotriva TAROM

7. La data de 6 iunie 1996, reclamantul a introdus o acțiune împotriva TAROM și CASROM pentru plata salariului până la reîncadrarea sa efectivă și pentru actualizarea sumei de 154.043 ROL cu rata inflației. La data de 3 februarie 2005, Curtea de Apel București, printr-o decizie definitivă, a dispus ca TAROM să îi plătească reclamantului suma actualizată cu rata inflației.

8. În lunile martie și aprilie 2004, și apoi în aprilie 2005, executorul judecătoresc a solicitat punerea în executare silită prin poprire a activelor financiare ale companiei din mai multe bănci pentru salariile datorate. Aceste popriri au fost validate.

9. La data de 28 aprilie 2004, instanța a încuviințat executarea silită a Sentinței din 9 noiembrie 1992.

10. La data de 19 mai 2004, TAROM a formulat contestație la executare, susținând că dreptul reclamantului de a cere executarea sentinței respective se prescrisese. Prin Decizia definitivă din 17 iunie 2005 Tribunalul București a admis contestația la executare, constatând prescris dreptul reclamantului de a cere executarea Sentinței din 9 noiembrie 1992.

11. La data de 23 martie 2007, Tribunalul București a respins ca prescrisă acțiunea reclamantului pentru plata salariilor aferente perioadei 1990-1999 și a altor drepturi de natură salarială. Cu toate acestea, la data de 27 septembrie 2007 hotărârea a fost casată de Curtea de Apel București, cauza fiind trimisă spre rejudecare. Curtea nu dispune de niciun fel de informații cu privire la rezultatul procedurilor.

12. La data de 26 aprilie 2007, Tribunalul București a respins acțiunea formulată de reclamant pentru plata salariului și a drepturilor conexe începând din anul 1999, reținând lipsa calității procesuale pasive a TAROM. Instanța a apreciat că reclamantul ar fi trebuit să acționeze în justiție COMCHIM/ROMAQUA. Această sentință a rămas definitivă.

2. Acțiunile în executare silită împotriva CASROM/ COMCHIM/ROMAQUA

a) Acțiunea pentru daune cominatorii

13. La data de 13 martie 1995, reclamantul a introdus acțiune pentru daune cominatorii împotriva CASROM pentru neexecutarea Sentinței din 9 noiembrie 1992.

14. La data de 13 iunie 1996, Judecătoria Sectorului 1 București a stabilit daune cominatorii în cuantum de 50.000 ROL pe zi până la reîncadrarea efectivă a reclamantului. Instanța a reținut că CASROM refuzase în mod sistematic să îl reintegreze în muncă pe reclamant. Această sentință a rămas definitivă la data de 9 iunie 1997.

15. La data de 5 decembrie 1997, reclamantul a solicitat cuantificarea și plata daunelor cominatorii.

16. La data de 11 ianuarie 1999, Judecătoria Sectorului 1 București a admis acțiunea pentru suma de 69.250.000 ROL, reprezentând daune cominatorii calculate pentru perioada 5 octombrie 1998 - 14 decembrie 1998. La data de 6 octombrie 1999, Tribunalul București a menținut hotărârea. La data de 16 noiembrie 1999, ROMAQUA a plătit suma respectivă.

17. La data de 5 iunie 1999, reclamantul a cerut din nou cuantificarea și plata de daune cominatorii.

18. La data de 20 decembrie 2000, Judecătoria Sectorului 1 București a dispus ca debitorul să plătească suma de 54.627.890 ROL, din care 10.467.750 ROL reprezentau daune cominatorii pentru perioada 14 decembrie 1998 - 15 noiembrie 1999, iar suma de 44.160.140 ROL reprezenta actualizarea daunelor stabilite la data de 11 ianuarie 1999. La data de 26 aprilie 2001, Tribunalul București a anulat apelul debitorului ca netimbrat. La data de 21 mai 2001, ROMAQUA a plătit suma respectivă.

b) Acțiunea pentru daune morale

19. La data de 22 octombrie 1999, Tribunalul București a obligat COMCHIM să îi plătească reclamantului 200.000.000 ROL, cu titlu de daune morale pentru refuzul de a respecta hotărârile judecătorești.

20. La data de 13 martie 2001, Curtea de Apel București a menținut această sentință.

21. La data de 3 septembrie 2002, COMCHIM i-a plătit reclamantului suma de 395.900.000 ROL, reprezentând suma de mai sus actualizată.

22. Cu toate acestea, la data de 17 decembrie 2002, Curtea Supremă de Justiție a casat hotărârile anterioare, și a trimis cauza la tribunal spre rejudecare.

23. După rejudecare, la data de 24 noiembrie 2003, Tribunalul București a respins acțiunea, motivând că debitorul se aflase în imposibilitatea obiectivă de a respecta obligația de a-l reîncadra pe reclamant, din cauza reorganizării societății.

24. La data de 9 iunie 2004, Curtea de Apel București a admis apelul introdus de reclamant, a casat sentința anterioară și a dispus ca ROMAQUA să îi plătească reclamantului suma de 500.000.000 ROL cu titlu de daune morale. Instanța a apreciat că „imposibilitatea

obiectivă“ nu fusese dovedită și că, în orice caz, nu ar putea justifica neexecutarea. Această hotărâre a rămas definitivă la data de 27 ianuarie 2006.

25. La data de 26 august 2004, Judecătoria Sectorului 1 București a încuviințat executarea silită prin poprire asupra conturilor ROMAQUA dintr-o bancă. La data de 3 februarie 2005, Curtea de Apel București a menținut această încheiere.

26. La data de 1 septembrie 2004, ROMAQUA a plătit 500.000.000 ROL.

27. La data de 27 septembrie 2004, ROMAQUA a formulat contestație la executare, afirmând că plătitese deja 395.900.000 ROL și că executarea ar fi trebuit continuată numai pentru restul sumei până la 500.000.000 ROL. Prin Decizia definitivă din 14 iulie 2005, Tribunalul București a admis contestația la executare și a anulat executarea în măsura în care se referea la plata sumei de 395.900.000 ROL în favoarea reclamantului.

28. Conform reclamantului, ROMAQUA nu a solicitat diferența pe care o plătitese.

3. Acțiunea în despăgubire pentru durata procedurilor legate de concedierea sa, introdusă împotriva Ministerului Justiției

29. La data de 8 august 2002, reclamantul a introdus o acțiune împotriva Ministerului Justiției, cerând daune materiale și morale pentru durata procedurilor legate de concedierea sa. La data de 4 noiembrie 2002, Tribunalul București i-a respins acțiunea, considerând că Ministerul Justiției nu avea calitate procesuală pasivă. Această hotărâre a rămas definitivă la data de 18 martie 2004.

4. Executarea

30. La data de 11 iunie 1993, CASROM a invocat imposibilitatea de a-l reîncadra pe reclamant pe un post corespunzător calificării sale și i-a oferit postul de paznic de noapte, pe care acesta l-a refuzat.

31. La data de 6 iunie 1995, TAROM a plătit suma de 154.043 ROL, cu titlu de drepturi salariale pentru perioada februarie 1990 - septembrie 1992, așa cum se dispunea prin Sentința din data de 9 noiembrie 1992, precum și suma de 217.563 ROL, cu titlu de drepturi salariale până la data de 30 iunie 1993.

32. La data de 17 martie 1999, COMCHIM l-a reintegrat în muncă pe reclamant.

33. La data de 12 noiembrie 2004, TAROM a plătit suma de 4.235.986.868 ROL, cu titlu de salarii datorate și actualizate.

34. La data de 20 iunie 2005, executorul judecătoresc a primit pentru reclamant și suma de 340.000.000 ROL din partea TAROM, în conformitate cu Sentința din 9 noiembrie 1992, reprezentând salariile actualizate pentru perioada 15 februarie 1990-17 martie 1999.

35. La data de 1 iulie 2009, Judecătoria Sectorului 2 București a admis acțiunea în întoarcerea executării silite formulată de TAROM și a dispus ca reclamantul să restituie suma

de 457.598,68 lei noi românești (RON). Instanța a apreciat că TAROM plătitise întreaga datorie. Reclamantul a formulat apel, procedura fiind încă pendinte.

B. Acțiunea împotriva Gărzii Financiare

36. În anul 1991 și, ulterior, în anul 1992, reclamantul a câștigat două concursuri pentru un post în cadrul Gărzii Financiare. În urma refuzului instituției de a-l angaja, reclamantul a introdus acțiune în justiție.

37. La data de 14 decembrie 1995, Judecătoria Sectorului 5 București a dispus ca Garda Financiară să îl angajeze pe reclamant începând cu data de 20 octombrie 1992 și să îi plătească 2.000.000 ROL cu titlu de despăgubiri și 100.000 ROL cheltuieli de judecată. Această sentință a rămas definitivă la data de 30 mai 1997.

38. În 1999, instanțele au investit sentința cu formulă executorie. Cu toate acestea, reclamantul nu a fost angajat, invocându-se faptul că fusese colaborator al Securității. Prin Decizia din 25 septembrie 2007, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a declarat că reclamantul nu fusese colaborator.

39. La data de 25 februarie 2008, reclamantul a solicitat din nou angajarea la Garda Financiară. La data de 27 martie 2008, executorul judecătoresc a somat această instituție să îl angajeze pe reclamant. Cu toate acestea, Garda Financiară a considerat că dreptul reclamantului de a cere executarea se prescrisese.

40. La data de 9 mai 2008, executorul judecătoresc a consemnat într-un proces-verbal refuzul instituției de a-l angaja pe reclamant și a considerat necesar să solicite penalități de întârziere.

41. La data de 12 mai 2008, reclamantul a introdus acțiune în obligația de a face împotriva Gărzii Financiare, solicitând instanței să dispună ca instituția respectivă să îl angajeze începând cu data de 20 octombrie 1992, așa cum s-a dispus prin Sentința din 14 decembrie 1995, și să îi plătească despăgubiri.

42. La data de 16 iunie 2008, Judecătoria Sectorului 3 București i-a respins cererea de a fi angajat ca res judicata. De asemenea, aceasta a reținut că dreptul său de a cere executarea silită a sentinței respective se prescrisese.

43. La data de 22 septembrie 2008, Tribunalul București a admis apelul introdus de reclamant, a casat sentința anterioară și a trimis cauza spre rejudecare. La data de 23 iunie 2009, Curtea de Apel București a menținut această sentință printr-o decizie rămasă definitivă.

44. Cauza este încă pendinte.

ÎN DREPT

I. Pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție

45. Reclamantul s-a plâns de faptul că sentințele din 9 noiembrie 1992 și 14 decembrie 1995 nu au fost executate integral și în timp util și că astfel i-au fost încălcate drepturile garantate de art. 6 § 1 din Convenție, care, în partea sa relevantă, prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță [...] care va hotărî [...] asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil [...].”

A. Asupra admisibilității

46. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. În plus, constată că acesta nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, el trebuie declarat admisibil. B. Asupra fondului

47. Guvernul consideră că Sentința din data de 9 noiembrie 1992 a fost executată integral. În ceea ce privește acțiunea reclamantului împotriva Gărzii Financiare, Guvernul susține că în perioada 1991-2004 această instituție nu avea personalitate juridică și că angajările din cadrul ei se făceau prin ordin al ministrului. De asemenea, Guvernul afirmă că acțiunea reclamantului în obligația de a face împotriva Gărzii Financiare este încă pendinte și concluzionează că nu exista niciun temei legal pentru executarea silită a Sentinței din 14 decembrie 1995.

48. Reclamantul se opune acestui argument, insistând asupra întârzierii prelungite în executare. De asemenea, acesta consideră că hotărârile pronunțate în favoarea sa nu au fost executate integral.

49. Curtea reiterează faptul că executarea unei hotărâri rămase definitivă pronunțate de orice instanță trebuie privită ca parte integrantă a „procesului”, în sensul art. 6 din Convenție (**Hornsby împotriva Greciei**, 19 martie 1997, § 40, Culegere de hotărâri și decizii 1997-II, și *Immobiliare Saffi împotriva Italiei* [MC], nr. 22.774/93, § 63, CEDO 1999-V). Atunci când autoritățile au obligația să ia măsuri pentru ca o hotărâre judecătorească să fie executată și nu își îndeplinesc această obligație, pasivitatea lor poate atrage răspunderea statului în temeiul art. 6 § 1 din Convenție (*Scollo împotriva Italiei*, 28 septembrie 1995, § 44, seria A nr. 315-C). Atunci când autoritățile administrative refuză, omit sau doar întârzie să își îndeplinească această obligație, garanțiile prevăzute la art. 6, de care se bucură partea interesată în faza judiciară a procedurii, sunt zădărnicate (*Hornsby*, menționată mai sus, § 41).

50. Curtea observă în cauza de față că, prin Sentința din data de 9 noiembrie 1992, Judecătoria Sectorului Agricol Ilfov a dispus ca două companii deținute de stat să îl reîncadreze pe reclamant în postul său anterior sau într-un post echivalent și să îi plătească acestuia salariul. Această sentință a rămas definitivă la data de 28 mai 1993. Reclamantul a fost reîncadrat la data de 17 martie 1999. Salariile aferente i-au fost plătite la 6 iunie 1995, 12 noiembrie 2004 și 20 iunie 2005. Guvernul nu a indicat nicio circumstanță care să poată justifica întârzierea executării. Curtea consideră inacceptabil ca o hotărâre judecătorească pronunțată împotriva unor companii deținute de stat să nu fie respectată o perioadă atât de lungă de timp.

51. Curtea mai observă faptul că, prin Sentința din data de 14 decembrie 1995, Judecătoria Sectorului 5 București a dispus ca o instituție publică să îl angajeze pe reclamant începând cu data de 20 octombrie 1992 și să îi plătească despăgubiri. Deși autoritățile aveau obligația de a executa hotărârile judecătorești, Sentința din data de 14 decembrie 1995 rămâne încă neexecutată. Cu toate acestea, această sentință este în continuare valabilă, întrucât nu s-au instituit proceduri conform legii române pentru modificarea sau anularea ei în fața instanțelor interne. În afară de executare, numai printr-o astfel de anulare sau înlocuire cu o obligație echivalentă de către instanțe ar înceta o situație continuă de neexecutare (vezi *Sabin Popescu împotriva României*, nr. 48.102/99, § 54, 2 martie 2004).

52. Curtea a constatat adeseori încălcări ale art. 6 § 1 din Convenție în cauze similare cu cea de față (vezi, printre altele, *Sacaleanu împotriva României*, nr. 73.970/01, 6 septembrie 2005; *Strungariu împotriva României*, nr. 23.878/02, 29 septembrie 2005, și *Miclici împotriva României*, nr. 23.657/03, 20 decembrie 2007).

53. Ținând cont de toate elementele aflate în posesia sa, Curtea constată că Guvernul nu a furnizat niciun fapt sau argument care să o poată determina să ajungă la o altă concluzie în cauza de față. Autoritățile nu au depus toate eforturile necesare pentru a executa integral și în timp util hotărârile pronunțate în favoarea reclamantului. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție.

II. Asupra celorlalte preținse încălcări ale Convenției

54. Reclamantul se plânge, în temeiul art. 6 § 1, de faptul că unele soluții ale instanțelor au fost inechitabile, că instanțele interne nu au apreciat corect faptele și au interpretat greșit dreptul intern.

55. De asemenea, reclamantul consideră că prelungirea excesivă a diferitelor proceduri i-a încălcat drepturile prevăzute de art. 8 și susține că Garda Financiară i-a încălcat libertatea de exprimare. Reclamantul mai consideră că soluția acțiunii sale împotriva Ministerului Justiției este o încălcare a dreptului său la un recurs efectiv prevăzut de art. 13.

56. Reclamantul invocă legislația internă și câteva alte convenții internaționale cu privire la preținsa încălcare a dreptului său la muncă.

57. După ce a analizat cu atenție afirmațiile reclamantului în lumina tuturor elementelor aflate în posesia sa, Curtea, în măsura în care problemele cu care a fost sesizată intră în competența sa, nu distinge nicio urmă de încălcare a drepturilor și libertăților garantate de Convenție.

58. Rezultă că această parte a cererii trebuie declarată inadmisibilă, ca vădit neîntemeiată, în aplicarea art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

59. Conform art. 41 din Convenție: Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu

permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.

A. Prejudiciu

60. Reclamantul a cerut angajarea la Garda Financiară. Cu privire la daunele materiale, acesta a solicitat următoarele sume:

- 310.463 euro (EUR) pentru neexecutarea Sentinței din 14 decembrie 1995, reprezentând valoarea actualizată a sumei de 2.000.000 lei vechi românești, dispusă în sentința respectivă și salariul începând de la data de 1 noiembrie 1992, pe baza unui salariu lunar de 1.500 EUR, pe care susține că îl câștigă o persoană angajată la Garda Financiară;

- 42.807 EUR reprezentând creștere de salariu datorată de TAROM;

- 67.707 EUR reprezentând contribuții de asigurări sociale;

- 134.070 EUR pentru câștigul nerealizat sau orice alt beneficiu, pe baza dobânzii stabilite de Banca Națională a României;

- 29.386 EUR reprezentând diferența de daune cominatorii datorate de CASROM/COMCHIM/ROMAQUA.

De asemenea, reclamantul a solicitat suma de 150.000 EUR cu titlu de daune morale.

61. Guvernul contestă existența vreunei legături de cauzalitate între pretinsa încălcare și daunele materiale solicitate și afirmă că sumele stabilite în favoarea reclamantului prin hotărâri judecătorești au fost plătite integral și în termen. Mai mult, Guvernul consideră că o eventuală constatare a unei încălcări ar constitui în sine o reparație echitabilă suficientă a oricărui prejudiciu moral pe care l-a suferit reclamantul. În orice caz, consideră că suma solicitată în acest sens este excesivă.

62. În ceea ce privește Sentința din data de 14 decembrie 1995, Curtea apreciază că, atâta vreme cât ea rămâne valabilă, obligația neîndeplinită a statului de a o executa nu poate fi contestată. Prin urmare, reclamantul are încă dreptul la executarea sentinței. Curtea reiterează faptul că cea mai potrivită formă de reparație a unei încălcări a art. 6 este repunerea reclamantului, pe cât posibil, în situația în care s-ar fi aflat dacă prevederile art. 6 nu ar fi fost încălcate [vezi *Piersack împotriva Belgiei* (art. 50), 26 octombrie 1984, § 12, seria A nr. 85]. Curtea constată că acest principiu se aplică și în cauza de față, având în vedere încălcarea constatată. Prin urmare, apreciază că Guvernul trebuie să garanteze, prin mijloace adecvate, executarea Sentinței din 14 decembrie 1995, și anume angajarea reclamantului la Garda Financiară și plata de despăgubiri către acesta, în condițiile stabilite de sentința respectivă.

63. Curtea mai precizează că hotărârile sale au un caracter esențialmente declarativ. În general, îi revine statului să aleagă mijloacele ce trebuie folosite în ordinea sa juridică internă pentru a se descărca de obligația sa prevăzută de art. 46 din Convenție (a se vedea *Shofman împotriva Rusiei*, nr. 74.826/01, § 53, 24 noiembrie 2005, ce conține și alte trimiteri). Constatând o încălcare a art. 6 § 1 din Convenție în cauza de față, Curtea a stabilit în sarcina

Guvernului obligația de a lua măsurile corespunzătoare pentru a remedia situația individuală a reclamantului, și anume de a asigura respectarea Sentinței din 14 decembrie 1995 (a se compara cu *Fadeyeva împotriva Rusiei*, nr. 55.723/00, § 142, CEDO 2005-...). Dacă acest lucru implică angajarea reclamantului pe postul prevăzut în sentința respectivă ori pe un post echivalent sau, în cazul în care acest lucru nu este posibil, acordarea unei despăgubiri rezonabile pentru neexecutare, sau o variantă combinată între acestea și alte măsuri, este o decizie ce trebuie luată de statul pârât (vezi *Tarverdiyev împotriva Azerbaidjanului*, nr. 33.343/03, § 66, 26 iulie 2007, și *Ursan împotriva României*, nr. 35.852/04, § 46, 6 aprilie 2010). Totuși, Curtea subliniază faptul că orice măsuri adoptate trebuie să fie compatibile cu concluziile stipulate în hotărârea Curții (vezi *Assanidze împotriva Georgiei [MC]*, nr. 71.503/01, § 202, CEDO 2004-II, ce conține și alte trimiteri).

64. În ceea ce privește daunele materiale pretinse de reclamant, Curtea observă că, în cauza de față, a constatat o încălcare a art. 6 § 1 din Convenție, întrucât sentințele pronunțate în favoarea reclamantului nu au fost executate integral și în timp util. Mai mult, reclamantul a primit salariul prevăzut în Sentința din 9 noiembrie 1992. În orice caz, întrebarea dacă reclamantul ar fi putut să obțină sumele pretinse ca daune materiale dacă autoritățile naționale ar fi executat sentințele pronunțate în favoarea sa este o chestiune speculativă în circumstanțele cauzei (a se vedea *Sacaleanu*, § 72, și *Strungariu*, § 54, menționate mai sus). Prin urmare, Curtea respinge cererea privind acordarea de daune materiale.

65. Curtea apreciază că ingerința gravă în dreptul reclamantului de acces la instanță i-a cauzat prejudicii morale acestuia. Statuând în echitate, așa cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea îi acordă 4.800 EUR pentru daune morale.

B. Cheltuieli de judecată

66. Reclamantul a solicitat și suma de 5.825 EUR pentru cheltuielile de judecată, defalcate după cum urmează: 2.873 EUR pentru onorarii avocațiale în procedurile interne, 925 EUR pentru rapoartele de expertiză, 236 EUR pentru materiale juridice de studiu individual, 744 EUR pentru amenzile judiciare pe care a fost obligat să le plătească pentru cererile sale de recuzare a judecătorilor, 347 EUR pentru traduceri și 700 EUR pentru taxe poștale. A furnizat facturi și copia contractelor de asistență juridică.

67. Guvernul contestă aceste pretenții. În mod special, acesta afirmă că contractele de asistență juridică nu conțin informații legate de numărul de ore lucrate. Cu toate acestea, este de acord cu costurile aferente onorariului executorului judecătoresc, traducerii observațiilor Guvernului și corespondenței cu Curtea.

68. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-a stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil. În speță și ținând cont de informațiile aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabil să acorde suma de 1.100 EUR, cu toate cheltuielile incluse.

C. Dobânzi moratorii

69. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din Convenție referitor la executarea hotărârilor judecătorești definitive și inadmisibilă în rest;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție;

3. hotărăște:

a)ca statul pârât să asigure, prin mijloace adecvate, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 § 2 din Convenție, executarea Sentinței din 14 decembrie 1995 a Judecătoriei Sectorului 5 București;

b)ca statul pârât să îi plătească reclamantului, în același termen de 3 luni, următoarele sume, care să fie convertite în moneda națională a statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății:

(i) 4.800 EUR (patru mii opt sute euro), plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, pentru daune morale;

(ii) 1.100 EUR (una mie una sută euro), plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, pentru cheltuieli de judecată;

c)ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

4. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Redactată în limba engleză, apoi comunicată în scris la data de 14 septembrie 2010, în temeiul art. 77 §§ 2 și 3 din regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,

grefier